

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. H. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen vydat do 90 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 9.2.2015 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 9.2.2015 o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 9.2.2015 podal na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žádost byla žalobci zastupitelským úřadem po podání proti jeho vůli vrácena. Tento

nezákonný postup se však týká pouze výkonu spisové služby a nemá vliv na skutečnost, že podáním žádosti dne 9.2.2015 bylo zahájeno řízení. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci marně uplynula. Žalobce podal dne 9.11.2015 ke Komisi pro rozhodování o pobytu cizinců návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Komise pro rozhodování o pobytu cizinců rozhodla tak, že se tomuto návrhu žalobce nevyhovuje. Řízení ve věci stále trvá a o žádosti žalobce nebylo dosud rozhodnuto

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 23.3.2015 byl Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, v němž je jako žadatel o toto povolení označen žalobce. Úřední tiskopis byl zaslán správnímu orgánu Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, který žalobce zastupuje. V průvodním dopise uvedl, že tato žádost nebyla přijata Zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji a byla následně žalobci vrácena. Proti postupu Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji podal právní zástupce žalobce stížnost a přiložil opět žádost žalobce. Vrácení žádosti bylo odůvodněno skutečností, že pro podání této žádosti nebyl žalobce řádně registrován v systému Visapoint. Tento postup zastupitelský úřad odůvodnil tím, že žalobce byl zaregistrován v systému Visapoint k podání žádosti za jiným účelem a za jiným typem pobytového oprávnění, než jaké ve skutečnosti hodlal podat. Stížnost vyřídil zastupitelský úřad jako nedůvodnou s tím, že žalobce nevyhověl pravidlům registrace v systému Visapoint a úřední tiskopis žádosti zaslal společně s doloženými doklady právnímu zástupci žalobce zpět. Žalovaný dále uvedl, že i nadále zastává názor, že Ministerstvo vnitra není správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení tohoto úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízenému, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Ministerstvo vnitra, pokud jde o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraničí, je příslušné pouze k rozhodnutí o nich dle § 165 písm. j), n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Nelze tedy na Ministerstvo vnitra faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost žalobce a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. V případě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je Ministerstvo vnitra správním orgánem příslušným k přijetí této žádosti, jestliže je tato podávána na území. Podmínky, za nichž lze podat tuto žádost Ministerstvu vnitra na území, stanoví § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169 odst. 14 tohoto zákona nad to stanoví povinnost podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu osobně. Úřední tiskopis žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu byl pracovišti odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v Brně doručen poštou (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb) z kanceláře právního zástupce žalobce. Vzhledem k tomu, že v tomto případě nedošlo k osobnímu potvrzení podané žádosti v pěti dnech od doručení žádosti, jak předpokládá § 37 odst. 4 správního řádu, není žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podána ani zde na území České republiky a řízení o ní není zahájeno. Správní orgán proto vrátil právnímu zástupci žalobce úřední tiskopis žádosti společně se všemi doklady, které k ní byly doloženy. K žalobcem podanému návrhu na provedení opatření proti nečinnosti žalovaný uvedl, že se Komise pro rozhodování o pobytu cizinců návrhem zabývala a dne 4.12.2015 vydala usnesení č.j. MV-167057-2/SO-2015, kterým návrhu nevyhověla. V odůvodnění tohoto usnesení bylo uvedeno, že v případě žalobce nedošlo k osobnímu potvrzení podané žádosti v pěti dnech od jejího doručení, jak

předpokládá § 37 odst. 4 správního řádu, proto není žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podána ani zde na území České republiky a řízení o ní není zahájeno. Z tohoto důvodu je vydání opatření proti nečinnosti bezpředmětné. Ze shora uvedeného dle názoru žalovaného vyplývá, že žalovaný správní orgán nemohl být nečinný, neboť řízení, jehož se žalobou namítaná nečinnost týká, nebylo vůbec zahájeno. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního a soudního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 9.2.2015 podal žalobce na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Tato žádost mu byla po převzetí pracovníkem zastupitelského úřadu obratem vrácena zpět s odůvodněním, že v systému Visapoint je registrován k podání žádosti o vízum.

Proti uvedenému postupu podal žalobce téhož dne zastupitelskému úřadu písemnou stížnost, k níž jako přílohu připojil předmětnou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Tato skutečnost, tedy připojení žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu ke stížnosti, vyplývá ze samotného textu stížnosti a razítka na ní, doručené soudu právním zástupcem žalobce spolu se žalobou.

Na uvedenou stížnost reagoval Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji dopisem ze dne 10.3.2015, v němž žalobci bylo sděleno, že z důvodu nevyhovění pravidlům registrace v systému Visapoint nebyla jeho stížnost shledána jako důvodná. Z uvedeného dopisu dále vyplývá, že žalobci byly vráceny zpět originály příloh, které byly ke stížnosti přiloženy.

Dne 23.3.2015 byl Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb úřední tiskopis žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem společného soužití rodiny. Ten byl doručen společně s náležitostmi žádosti, přípisem Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji ze dne 10.3.2015 a průvodním dopisem ze dne 19.3.2015, ve kterém právní zástupce žalobce popsal postup při podání předmětné žádosti na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji.

Na toto podání reagoval žalovaný dopisem ze dne 31.3.2015, v němž uvedl, že správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu, není Ministerstvo vnitra. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení Ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení zastupitelského úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízeného, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Ministerstvo vnitra je, pokud se jedná o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraničí, příslušné pouze k rozhodnutí o nich. Nelze tedy na Ministerstvo vnitra faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost žalobce a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. Žalovaný v dopise dále uvedl, že předmětnou žádost nelze mít za řádně podanou ani na území ČR, neboť tato žádost nebyla podána osobně, ale prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Z těchto důvodů byl žalobci úřední tiskopis žádosti společně se všemi doklady, které k ní byly přiloženy, vrácen.

Žalobce podal dne 13.4.2015 stížnost proti vrácení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu spolu s dopisem ze dne 31.3.2015. Zde zrekapituloval dosavadní

průběh věci a požádal žalovaného o opatření nezbytné k nápravě, a to dokončení řízení zahájeného dne 9.2.2015. Uvedl, že řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je zahájeno dnem, kdy se cizinci podaří osobně žádost předat místně příslušnému zastupitelskému úřadu. To nemůže ovlivnit ani následné chování zastupitelského úřadu, který cizinci žádost „vrací“ či „odmítá“ s odkazem na systém Visapoint. Dále uvedl, že zastupitelský úřad slouží při podání žádosti o dlouhodobý nebo trvalý pobyt jako pouhá podatelna pro MV ČR OAMP, které vede celé řízení a je odpovědné za jeho průběh jako celku od podání žádosti na ZÚ ČR v Hanoji dne 9.2.2015 do současnosti. Zastupitelský úřad má v řízení omezené pravomoci. Nikde v zákoně pak není uvedeno, že žalobce nemůže žádost o pobyt, která mu byla zastupitelským úřadem „vrácena“, dopravit na Ministerstvo vnitra sám nebo prostřednictvím právního zástupce. Pokud má Ministerstvo vnitra jakékoli pochybnosti o podání žádosti a zahájení řízení dne 9.2.2015, musí je řešit se zastupitelským úřadem a nikoli tím, že se odmítne věci zabývat. Žalobce musel v systému Visapoint zvolit při registraci jiný účel pobytu, než o jaký hodlal žádat, neboť mu systém registraci k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny dlouhodobě neumožňoval.

Žalovaný vyrozuměl žalobce o vyřízení jeho stížnosti dopisem ze dne 21.4.2015, ve kterém uvedl, že jeho stížnost shledává nedůvodnou. Uvedl, že zastupitelský úřad je samostatným správním orgánem odlišným od Ministerstva vnitra, není jeho součástí a Ministerstvo vnitra není orgánem nadřízeným zastupitelskému úřadu, neboť to řídí Ministerstvo zahraničních věcí. Zastupitelský úřad je orgánem příslušným k přijetí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ale má i jiná oprávnění dle § 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců, tj. provádět kontrolu žádosti, vyzývat žadatele k odstranění vad žádosti a provádět výslech žadatele. Zastupitelský úřad je tedy příslušný i ke konkrétním procesním krokům v rámci řízení a není pouhou „podatelnou“. Jelikož ale není příslušný k rozhodnutí o žádosti, musí žádost postoupit Ministerstvu vnitra, které je příslušné o ní rozhodnout. To ale neznamená, že Ministerstvo vnitra je odpovědné za řízení o žádosti jako celku, včetně jejího přijetí, pokud má být žádost podána v zahraničí na zastupitelském úřadu. Zákon o pobytu cizinců totiž stanoví, kdy se žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na území a kdy přímo na zastupitelském úřadu ČR v zahraničí. Tím zjevně rozděluje příslušnost k úkonům v řízení o žádosti mezi Ministerstvo vnitra a zastupitelské úřady, každý pak nese odpovědnost pouze za provedení či neprovedení těch úkonů, ke kterým je věcně příslušný. Ministerstvo vnitra nemůže odpovídat za přijetí žádosti po pobytové oprávnění, která má být podána v zahraničí na zastupitelském úřadu. Pokud zastupitelský úřad dospěje k závěru, že žádost netrpí vadami, příp. není třeba konat výslech žadatele, pak musí zastupitelský úřad žádost postoupit Ministerstvu vnitra, aby o ní rozhodlo. Žalovaný vrátil právnímu zástupci žalobce úřední tiskopis žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu spolu s dalšími doklady, které byly přílohou stížnosti žalobce doručené žalovanému dne 13.4.2015. Uvedl, že protože žádost nebyla v následujících pěti dnech doplněna či potvrzena osobně žalobcem, nebyly splněny podmínky dle § 37 odst. 4 správního řádu.

O žádosti žalobce nebylo rozhodnuto a usnesením ze dne 4.12.2015 č.j. MV-167057-2/SO-2015 nevyhověla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti. V odůvodnění usnesení uvedla, že šetřením bylo zjištěno, že žádost, kterou žalobce podal za ZÚ ČR v Hanoji, byla žadateli vrácena s tím, že pro podání tohoto typu žádosti žadatel nemá registraci v systému Visapoint, a proto ji nelze přijmout. V případě podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je orgánem příslušným k přijetí žádosti Ministerstvo vnitra, podmínky, za kterých lze tuto žádost podat ministerstvu na území, stanoví § 42a odst. 5

zákona o pobytu cizinců. Ust. § 169 odst. 14 uvedeného zákona nadto stanoví povinnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu osobně. Tiskopis žádosti byl pracovišti ministerstva vnitra doručen poštou. Ust. § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců zakotvující požadavek osobního podání žádosti je speciálním ustanovením k § 37 odst. 4 správního řádu, a oproti němu navíc obsahuje i speciální požadavek výhradně osobního doručení žádosti přímo osobu žadatele. Pokud do 5 dnů od doručení není žádost učiněná jinak než formou osobního podání žadatelem potvrzena právě touto formou, kterou zákon o pobytu cizinců v § 169 odst. 14 stanoví jako nutnou, na podání (žádost) se hledí, jako by nebylo učiněno. Komise uzavřela, že protože nedošlo k osobnímu potvrzení podané žádosti v 5 dnech od jejího doručení, jak předpokládá § 37 odst. 4 správního řádu, není žádost žalobce podána ani na území ČR, řízení o žádosti tedy není zahájeno a vydání opatření proti nečinnosti je bezpředmětné.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce uvedl, že byl přítomen tomu, když dne 9.2.2015 žalobce podával žádost na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Úředník žádost vrátil pro nedostatek registrace v systému Visapoint. Žalobce proto podal stížnost, kterou téhož dne podal na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji a k ní přiložil žádost žalobce a žádost žalobcovy dcery. Stížnost složila jako „podvozek“ pro podání žádosti, aby zastupitelský úřad byl nucen žádost přijmout. Stížnost i s přílohami byla přijata. Z vyjádření zastupitelského úřadu vyplývá, že žalobce byl na zastupitelském úřadu osobně a svou žádost dopravil do dispozice zastupitelského úřadu. Tím bylo řízení zahájeno. Právní zástupce žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 85/2016-22 ze dne 3.6.2016.

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.*

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení, přičemž tak neučinil přesto, že k vydání byl povinen. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Správní řízení může být zahájeno buď na návrh určitého subjektu, nebo z moci úřední.

Spornou v posuzované věci je otázka, zda bylo povinností žalovaného o žádosti žalobce rozhodnout. Při posuzování této otázky vycházel soud z § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů.

Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Podle ustanovení § 169 odst. 13 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění do 17.12.2015 (v pozdějším znění odst. 15/) *cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle ustanovení § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (takovým cizincem je i žalobce), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, popř.*

jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení se pouze poznamená do spisu.

Další omezení vyplývá z ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců ve znění 17.12.2015 (v pozdějším znění odst. 16/) podle něhož *žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.*

V projednávané věci ze spisového materiálu vyplývá a mezi účastníky není sporné, že dne 9.2.2015 žalobce osobně na podatelně Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji podal pracovníkovi zastupitelského úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Tato žádost mu byla vrácena s odůvodněním, že pro podání této konkrétní žádosti nemá žalobce registraci v systému Visapoint. S uvedeným postupem žalobce nesouhlasil, a proto téhož dne osobně na místě podal písemnou stížnost, ke které jako přílohu připojil předmětnou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto stížnost Zastupitelský úřad ČR v Hanoji přijal a dne 10.3.2015 písemně žalobci sdělil, že stížnost neshledal důvodnou a připojenou přílohu mu vrátil.

Soud má za to, že v daném případě bylo správní řízení zahájeno, neboť žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu byla podána osobně u příslušného zastupitelského úřadu. Prokazatelně k podání žádosti došlo tím, že byla jako příloha předána spolu se stížností na postup pracovníka při přijímání samotné žádosti v podatelně zastupitelského úřadu. Minimálně v tomto okamžiku měl zastupitelský úřad žádost ve své dispozici. Je nerozhodné, že žalobce podal žádost formálně jako přílohu stížnosti, ani že tato žádost byla následně žalobci vrácena. Rovněž skutečnost, že žalobce nebyl pro podání této žádosti registrován v systému Visapoint, není pro posouzení důvodnosti podané žaloby rozhodná. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30.4.2015, č.j. 7Azs 282/2014-48: „*Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení*“. Podstatné je naopak to, že se žádost dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu.

Žalobce tak splnil zákonné podmínky pro podání žádosti, stanovené v § 169 odst. 13 a 14 zákona o pobytu cizinců, tedy žádost byla podána na úředním tiskopise osobně žalobcem na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je žalobce státním příslušníkem. Tato žádost se dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu a bylo povinností žalovaného o ní rozhodnout.

Městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2016, č.j. 5 Azs 85/2016-22, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost Ministerstva vnitra proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8.3.2016, č.j. 6 A 188/2015-28 vydanému ve zcela obdobné věci. Nejvyšší správní soud uvedl, že na základě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou žalobce podal prostřednictvím své zákonné zástupkyně na velvyslanectví dne 9.2.2015, bylo zahájeno správní řízení. Tato žádost byla podána osobně na zastupitelském úřadu ČR ve státě, jehož je žalobce státním příslušníkem, tak, jak vyžaduje § 169 odst. 13 a 14 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost zde osobně podala zákonná zástupkyně žalobce (§ 32 odst. 1 správního řádu). Je nerozhodné, že velvyslanectví nejprve odmítlo žádost převzít a že následně žalobce podal žádost formálně jako přílohu své stížnosti na předcházející postup velvyslanectví. Podstatné je, že žádost byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného

zastupitelského úřadu – velvyslanectví. Jiné podmínky, než výše uvedené, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplyvají. Registrace v systému Visapoint podmínkou pro zahájení řízení není, systém plní pouze funkci organizační. V řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu, která byla podána na zastupitelském úřadu, je za průběh řízení bez průtahů procesně odpovědný žalovaný, proto je nedůvodná námitka stěžovatele, že žalobce se měl bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ze strany velvyslanectví, resp. Ministerstva zahraničních věcí. Řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno již dne 9.2.2015, kdy se žádost dostala do dispozice velvyslanectví, na tom nic nemění skutečnost, že jí odmítlo převzít. Žalobci pak nelze vytýkat, že prostřednictvím svého právního zástupce žalovaného přípisem doručeným stěžovateli dne 23.3.2015 upozornil stěžovatele na skutečnost, že žádost na velvyslanectví řádně podal a tuto žádost ke svému přípisu připojil se sdělením, že ji „vrací“. Toto podání nesměřovalo k zahájení správního řízení, které bylo zahájeno již podáním žádosti na velvyslanectví dne 9.2.2015.

Protože žalobce splnil zákonné podmínky pro podání žádosti a povinností žalovaného bylo o žádosti rozhodnout, soud v nyní projednávané věci žalovanému správnímu orgánu uložil dle § 81 odst. 2 s.ř.s. povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ve správním řízení, které bylo podáním žádosti zahájeno. S ohledem na zákonnou lhůtu 270 dnů pro vydání rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se jeví uložená lhůta 90 dnů, která běží ode dne právní moci rozsudku, přiměřenou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek zaplacený z žaloby ve výši 2.000,- Kč. Dále žalobci přiznal náklady na právní zastoupení žalobce advokátem ve výši 12.342,- Kč, a to za tři úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u jednání před soudem dne 29.6.2016) po 3.100,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., a za tři související paušální poplatky po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vše po zvýšení o 21% DPH. Náklady řízení celkem tedy činí 14.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková